

Sygn. akt I ACa 432/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Mroczek

Sędziowie: SA Ewa Kaniok

SO del. Beata Byszewska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa P. N. (1)

przeciwko B. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 listopada 2012 r. sygn. akt XXIV C 98/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od P. N. (1) na rzecz B. M. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za drugą instancję.

Sygn. akt I ACa 432/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 27 stycznia 2011 roku P. N. (1) wniósł o zasądzenie od B. M. kwoty 128.831,80 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzone roszczenie wynika z nienależycie wykonanej przez pozwaną umowy w przedmiocie prowadzenia ewidencji przychodów i rozliczeń podatku VAT, gdyż przeprowadzona w grudniu 2009 r. kontrola US wykazała nieprawidłowości co w konsekwencji doprowadziło do wydania przeciwko powodowi tytułu wykonawczego we wrześniu 2010 r. na kwotę 77.371,30 zł wraz z odsetkami. Wskazano, że powód dowiedziawszy się o zaniedbaniu poczynionym przez pozwaną wpłacił dobrowolnie kwotę 21.124 zł, która zaliczona została na poczet zaległości podatkowej. W skład dochodzonego przez powoda odszkodowania weszła także kwota 7.000 zł, którą powód poniósł tytułem honorarium dla adwokata za usługi prawne związane z reprezentacją powoda w postępowaniu podatkowym oraz kwota 2.000 zł poniesionych w związku z kosztami dojazdów do Urzędu Skarbowego w P. celem składania wyjaśnień.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 roku Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zapadł po dokonaniu przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

P. N. (1) prowadził od 2001 roku działalność gospodarczą w przedmiocie: produkcji i wykańczania mebli. Do połowy 2007 r. P. N. (1) firmę prowadził samodzielnie, nie zatrudniał pracowników. W 2006 r. zaczął chorować. W związku z chorobą i potrzebą wywiązania się z kontraktów z klientami postanowił w 2007 r. zatrudnić pracowników oraz powierzyć prowadzenie księgowości profesjonalnemu podmiotowi. Teść P. G. K. namówił go by w zakresie prowadzenia spraw księgowych skorzystał z usług Biura (...), która prowadziła tego rodzaju sprawy na rzecz firmy (...). K.. B. M. prowadziła biuro od 1997 r.

W dniu 2 lipca 2007 r. P. N. (1) jako zleceniodawca ((...) Serwis (...)) i B. M. jako doradca (Biuro (...)) podpisali umowę o prowadzeniu ewidencji przychodów i rozliczeń podatku VAT. Przedmiotem umowy było zlecenie przez zleceniodawcę prowadzenia i przechowywania dokumentacji podatkowej m.in. ewidencji przychodów, kartotek wynagrodzeń, deklaracji podatku VAT przeznaczonych do ewidencjonowania osiągniętych przychodów, kwot podatku VAT oraz danych potrzebnych do wypełniania funkcji płatnika. W § 2 umowy doradca zobowiązał się m.in. że będzie prowadził ewidencję z należytą starannością, w sposób zgodny z prawem i posiadanymi dokumentami, a w § 3 strony ustaliły, że ewidencje i dokumenty przechowywane będą w siedzibie doradcy. W § 5 zleceniodawca zobowiązał się m.in. do dostarczania doradcy wszelkich dokumentów stanowiących podstawę wpisów, do niezwłocznego informowania doradcy o wszystkich zdarzeniach powodujących zmiany, o zawarciu lub rozwiązaniu umów, których stroną jest zleceniodawca. W § 9 ustalono, że doradca ponosi odpowiedzialność za szkody wynikłe z niewykonania lub nienależyte wykonanego zobowiązania, chyba, że zachował on należytą staranność. Zastrzeżono, że doradca nie ponosi odpowiedzialności za szkody wynikłe z naruszenia przez zleceniodawcę zasad ustalonych w § 5. Umowa zawarta została na okres od 1.07. do 31.12.2007 r. a doradca za wykonane czynności miał otrzymywać wynagrodzenie miesięczne w wysokości 120 zł.

W maju 2001 r. P. N. (1) złożył do Urzędu Skarbowego w P. wniosek w sprawie opodatkowania w formie karty podatkowej. Po tym okresie nie były zgłaszane zmiany formy opodatkowania i dane zawarte we wniosku. We wniosku podatnik zadeklarował m.in. że nie zatrudnia pracowników.

Decyzją nr (...) z dn. 30.01.2007 r. Naczelnik US w P. ustalił dla P. N. na 2007 r. miesięczną stawkę karty podatkowej w wysokości 66 zł. Do decyzji załączono pouczenie, że podatnik zobowiązany jest powiadomić właściwego Naczelnika US o zmianach jakie zaszły w stosunku do stanu faktycznego podanego we wniosku w terminie 7 dni od daty powstania okoliczności powodującej zmiany. Na podstawie wskazanej decyzji w 2007 r. działalność gospodarcza była opodatkowana w formie karty podatkowej.

W sierpniu 2007 r. P. N. (1) zatrudnił dla celów prowadzonej działalności na pełen etat na podstawie umowy o pracę dwóch pracowników: Ł. R. (zatrudniony i pobierał wynagrodzenie w okresie od sierpnia do grudnia 2007 r.) oraz G. B. (zatrudniony i pobierał wynagrodzenie w okresie od sierpnia do września 2007 r.), Zatrudnione osoby przeszły do firmy P. N. z firmy jego teścia. O zatrudnieniu pracowników nie poinformowano urzędu skarbowego.

Umowę z dn. 2.07.2007 r. B. M. podpisała i przekazała P. N. (1) za pośrednictwem G. K.. Kontakt między stronami (przekazywanie dokumentów, dyspozycji) nigdy nie był bezpośredni - miał miejsce albo przez pośredników - najczęściej G. K. albo za pomocą poczty elektronicznej. Na początku współpracy, po podpisaniu umowy nie sporządzono protokołu przekazania dokumentacji. B. M. miała wiedzę, że jej klient zamierza zatrudnić pracowników. Sporządziła wzory umów o pracę jakie miały być podpisane z nowymi pracownikami. Podpisane umowy dostarczone zostały jej we wrześniu 2007 r. 12 września 2007 r. B. M. zarejestrowała dwóch pracowników w ZUS-ie za pomocą

systemu Płatnik. W lutym 2008 r. P. N. (1) złożył do US w P. korektę deklaracji o wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne, zapłaconej i odliczonej od karty podatkowej w poszczególnych miesiącach roku podatkowego 2007 r. Ze względu na pogarszający się stan zdrowia P. N. w 2008 i 2009 r. wygaszał działalność firmy. W dniu 3.08.2009 r. złożył u wójta gminy K. zawiadomienie o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej. Decyzją z dn. 3.08.2009 r. przedmiotową działalność wykreślono z ewidencji. W dniu 4.08.2009 r. Komisja Lekarska ZUS wydała decyzję ustalającą, że P. N. (1) jest całkowicie niezdolny do pracy do 31.07.2011 r. i przyznała choremu rentę.

W grudniu 2009 r. urzędnicy US w P. przeprowadzili u P. N. (1) kontrolę podatkową w zakresie ustalenia rozmiarów prowadzonej działalności gospodarczej oraz spełnienia warunków do opodatkowania w formie karty podatkowej za 2007 r. W czynnościach kontrolnych pełnomocnikiem P. N. (1) była B. M., która udostępniła kontrolerom dokumenty i udzielała wyjaśnień. Ona też podpisała protokół kontroli w dniu 31.12.2009 r. P. N. (1) zapoznał się z protokołem w pierwszym tygodniu stycznia 2010 r. Kontrola wykazała, że podatnik nie dopełnił obowiązku powiadomienia organu o zmianach stanu faktycznego tj. zatrudnienia pracowników oraz o zmianie miejsca przechowywania ksiąg rachunkowych. Zmiany stanu faktycznego tj. zatrudnienie pracowników spowodowało utratę przez podatnika warunków do opodatkowania w formie karty podatkowej oraz miały wpływ na wysokość podatku. Wobec stwierdzenia tych okoliczności Naczelnik US w P. decyzją z dn. 31.03.2010 r. stwierdził wygaśnięcie decyzji Naczelnika z dn. 30.01.2007 r. ustalającej wysokość stawki karty podatkowej na rok podatkowy 2007. Jeszcze przed wydaniem tej decyzji w styczniu 2010 r. P. N. (1) dokonał na rzecz US w P. wpłaty w łącznej wysokości 21.124 zł. W decyzji z dn. 31.03.2010 r. stwierdzono, że wobec wygaśnięcia decyzji podatnik obowiązany jest płacić podatek dochodowy na ogólnych zasadach za cały rok podatkowy 2007. W dniu 6.08.2010 r. Naczelnik US w P. wydał decyzję nr (...) ustalającą wymiar podatku za 2007 r. na kwotę 77.371,30 zł. Na tej podstawie w dn. 17.09.2010 r. wydany został przeciwko P. N. (1) tytuł wykonawczy nr (...) na kwotę 77.371,30 zł wraz z odsetkami w kwocie 21.336,50 zł. W ślad za tym do banków, w których podatnik posiadał rachunki skierowane zostały zawiadomienia o zajęciu wierzytelności. W okresie tym P. N. (1) korzystał z usług Kancelarii Adwokackiej adw. D. M. i za usługi te wystawiona została faktura na kwotę 7.000 zł.

Oceniając zgromadzone w sprawie dowody Sąd Okręgowy ocenił, że zeznania świadków były wiarygodne, jednak w większości dotyczyły kwestii drugorzędnych, natomiast w zeznaniach stron Sąd dostrzegł rozbieżności i za wiarygodne w zakresie okoliczności dot. zatrudnienia pracowników i momentu, w którym pozwana dowiedziała się o tym fakcie, uznał zeznania powoda, ale z uwagi na ograniczony kontakt stron, Sąd uznał też, że szczegóły zatrudnienia przez powoda pracowników mogły być dla pozwanej niedostępne lub mocno ograniczone.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo w sprawie niniejszej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa żądanie zawarte w pozwie wywodzi z faktu nienależytego wykonania przez stronę pozwaną zobowiązania wynikającego z umowy o prowadzeniu ewidencji przychodów i rozliczeń podatku VAT zawartej przez strony w dniu 2.07.2007 r. Zdaniem powoda P. N. (1) pozwana B. M. zobowiązana była do prowadzenia wszelkich formalności związanych z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą w tym formalności związanych z rozliczaniem się z urzędem skarbowym i w związku z jej zaniedbaniami poniósł on straty w wysokości ponad 128 tys. zł. Podstawę odpowiedzialności pozwanej stanowić miał zatem przepis art. 471 k.c. stanowiący, iż dłużnik odpowiedzialny jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, powód zobowiązany był do wykazania istnienia przesłanek tej odpowiedzialności tj. powstania szkody i jej rozmiaru, faktu nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną oraz istnienia związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami. Przepis art. 361 § 1 k.c. regulujący kwestię związku przyczynowego stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Pierwszą kwestią mającą znaczenie dla rozstrzygnięcia było ustalenie, czy szkoda po stronie powoda rzeczywiście powstała, a jeśli tak to w jakim wymiarze. Zgodnie ze stanowiskiem powoda szkoda powstała w wyniku zmiany formy

opodatkowania działalności prowadzonej przez powoda w 2007 r. z karty podatkowej na zasady ogólne i ustalenie wysokości należnego podatku na poziomie ponad 77 tys. zł wraz z odsetkami. Powód założył zatem, że szkodą jest cała kwota należności podatkowych za 2007 r., do uiszczenia których został zobowiązany przez Urząd Skarbowy w P. tj. kwota 77.371,30 zł wraz z odsetkami oraz kwota 21.124 zł - którą uiszczył dobrowolnie w styczniu 2010 r. Takie stanowisko można z kolei sprowadzić do stwierdzenia, że powód dąży by pozwana poniosła odpowiedzialność za to, że powód zobowiązany był do zapłacenia stosownego podatku.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, że gdyby obowiązek zgłoszenia zmiany stanu faktycznego (zatrudnienia dwóch pracowników) został dokonany w terminie to forma opodatkowania nie uległaby zmianie - a tylko takie rozwiązanie umożliwiałoby uwzględnienie powództwa w całości. Strona pozwana słusznie wskazała, że gdyby urząd skarbowy został w terminie zawiadomiony o zatrudnieniu to i tak doszłoby do zmiany formy opodatkowania. Wynika to z przepisu art. 39 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, który stanowi, że podatnik, który zawiadomi w formie pisemnej naczelnik urzędu skarbowego o utracie warunków do opodatkowania w formie karty podatkowej (co miało miejsce w sprawie niniejszej) - jest obowiązany, poczynając od dnia, w którym nastąpiła utrata tych warunków, zaprowadzić: ewidencję i płacić ryczałt od przychodów ewidencjonowanych, albo właściwe księgi - chyba że jest zwolniony od tego obowiązku - i płacić podatek dochodowy na ogólnych zasadach. Podatek ustalony przez organ skarbowy w decyzji z dn. 6.08.2010 r. wyliczony został właśnie na zasadach ogólnych. Nie ma żadnych przesłanek by twierdzić, że gdyby nie fakt nie zgłoszenia nowych pracowników to P. N. (1) za cały 2007 r. zachowałby prawo do rozliczania się w formie karty podatkowej. Nie ulega wątpliwości, że gdyby zgłoszenie zmian nastąpiłoby w ustawowym terminie to

nowa forma opodatkowania obowiązywałaby od miesiąca zatrudnienia nowych pracowników tj. od sierpnia 2007 r. - z uwagi na to kwota należnego podatku mogłaby być mniejsza od ustalonej. Powód nie przedstawił jednak w tym zakresie stosownych wyliczeń. Nie wykazano także, że kwota 7.000 zł - wskazana jako usługa prawna pozostaje w związku z niniejszą sprawą. Tak samo oceniono także kwotę 2.000 zł, które miały być poniesione na przejazdy do Urzędu Skarbowego. Ciężar udowodnienia wysokości szkody spoczywał na stronie powodowej zgodnie art. 6 k.c. A więc skoro to powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 128.832,80 zł tytułem odszkodowania - to jednocześnie winien był wykazać zasadność żądania kwoty odszkodowania właśnie w tej kwocie. Przesłanka powstania samej szkody i jej rozmiaru nie została tym samym w sposób wystarczający wykazana przez stronę powodową.

Sąd Okręgowy rozważył także, jakie obowiązki ciążyły na pozwanej w świetle zawartej umowy i wskazał, że zapisy umowy w tym zakresie były nieprecyzyjne. Sąd przyjął, że wiarygodny i logiczny jest wniosek powoda, że podpisanie umowy z pozwaną wiąże się z planem zatrudnienia przez niego pracowników. Powód w okresie gdy prowadził samodzielnie działalność gospodarczą tj. od 2001 do połowy 2007 samodzielnie prowadził także dokumentację księgową i podatkową. W momencie pojawienia się potrzeby zatrudnienia pracowników - zdecydował się także na skorzystanie z usług profesjonalnego Biura (...). Zdaniem Sądu niewiarygodne jest zatem stanowisko pozwanej jakoby powód nie poinformował jej o zatrudnieniu pracowników. Pozwana miała wiedzę o zatrudnieniu pracowników. Nie zostało z kolei potwierdzone, że zakres obowiązków pozwanej, których wykonania oczekiwał powód pokrywał się z obowiązkami, których podjęła się faktycznie pozwana, nie zostało też wykazane, że miała dostęp do decyzji naczelnika US w P. z dn. 30.01.2007 r. ustającej stawkę karty podatkowej na 2007 r. wraz z właściwym pouczeniem - nie sporządzono bowiem protokołu przekazania dokumentacji. Większość czynności między stronami nie było dokonywanych bezpośrednio tylko za pośrednictwem osób trzecich - dlatego też część informacji mogło być pominiętych. Pozwana nie otrzymała od powoda żadnych pełnomocnictw do dokonywania zgłoszeń w urzędzie skarbowym. Nadto Sąd wskazał, że to powód był stroną i beneficjentem decyzji ustalającej wysokość stawki karty podatkowej na 2007 r. i to on został prawidłowo pouczone o obowiązku poinformowania organów podatkowych o zmianach stanu faktycznego. Obowiązek taki wynika bezpośrednio z przepisu art. 36 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym. Uznać zatem należy, że poinformowanie powoda o ustawowym obowiązku zgłoszenia urzędowi skarbowemu zmian faktycznych w postaci zatrudnienia dodatkowych pracowników nie leżało w zakresie obowiązków pozwanej. W świetle powyższego nie można pozwanej przypisać

winy za niedokonanie zgłoszenia i obarczyć jej finansową odpowiedzialnością za to zdarzenie. Przepisanie pozwanej odpowiedzialności nie pozostawałoby także w zgodzie z przepisem art. 361 k.c., dlatego powództwo zostało oddalone.

Orzeczenie o kosztach procesu między stronami oparto na art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 k.p.c. na skutek przekroczenia granic swobodnego uznania sędziowskiego, przy ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez wybiórczą, jednostronną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodów i pozostające w związku z powyższym wadliwe sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w szczególności poprzez niewłaściwe założenie, że do obowiązków pozwanej nie należało informowanie powoda o ustawowych obowiązkach względem urzędu skarbowego, w tym zmian faktycznych w postaci zatrudnienia pracowników, a co za tym idzie przyjęcie, iż pozwanej nie można przypisać winy za nie dokonanie zgłoszenia i obarczyć jej odpowiedzialnością finansową za to zdarzenie;

2. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci:

-art. 39 ordynacji podatkowej na skutek błędnego uznania, iż dłużnik w zaistniałych okolicznościach, niezależnie od zaniechania strony pozwanej, odpowiadałby za zobowiązania podatkowe na zasadach ogólnych,

-art. 361 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż między działaniami pozwanej, podejmowanymi w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej w przedmiocie obsługi księgowej firm, a szkodą poniesioną przez pozwanego nie zachodzi związek przyczynowy;

3. niewłaściwą i błędną oceną stanu faktycznego powodującą uznanie powództwa za nie zasługujące na uwzględnienie, podczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni uwidacznia zaniechania pozwanej, których dopuściła się podczas wykonywania swoich obowiązków zawodowych, przez co naraziła powoda na znaczne straty natury materialnej.

Zgłaszając powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie kosztów.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 39 ordynacji podatkowej apelacja została następnie na rozprawie apelacyjnej sprostowana w ten sposób, że powód zarzucił naruszenia art. 39 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest nieuzasadniona.

Powód podniósł w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego i materialnego oraz zarzut niewłaściwej i błędnej oceny stanu faktycznego, który sprowadza w istocie do zarzucania błędów w ustaleniach faktycznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 k.p.c. jest chybiony. Przepis, którego naruszenie zarzuca apelujący odnosi się do mocy i wiarygodności dowodów i skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 listopada 2012 r. I ACa 1033/12, Lex nr 1246686). Przepis 233 § 1 k.p.c. jest naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 01 lutego 2013 r. V ACa 721/12, Lex nr 1280278). Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, Lex nr 53753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r. II CKN 588/99, Lex nr 52347, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, Lex nr 53136).

Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów jest prawidłowa, Sąd wskazał jakim dowodom i z jakiej przyczyny dał wiarę. Nie można zgodzić się z poglądem skarżącego, że doszło do przekroczenia granic swobodnego uznania sędziowskiego przy ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wnioski płynące z przeprowadzonej oceny dowodów są poprawne logicznie.

Apelujący nie wskazał konkretnych zarzutów przeciwko dokonanej przez Sąd Okręgowy ocenie dowodów, szczególnie nie wskazał, który dowód i z jakiej przyczyny został wadliwie oceniony przez Sąd I instancji oraz w jaki sposób ta wada miałyby wpłynąć na wyprowadzone z oceny dowodów wnioski.

W istocie apelacja powoda sprowadza się do polemiki z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną zgromadzonych w sprawie dowodów.

Stwierdzić należy, że oceniając zawartą przez strony umowę, Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że pozwana nie była zobowiązana do udzielania powodowi pouczeń w zakresie jego ustawowych obowiązków, w tym co do obowiązku zgłoszenia zmian w zakresie sposobu opodatkowania. Z umowy stron wynika, że do obowiązków pozwanej należało prowadzenie i przechowywanie określonej w umowie dokumentacji podatkowej, w tym sporządzanie deklaracji niezbędnych do rozliczenia zobowiązań powoda jako podatnika podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku VAT. Czynności, których podjęła się pozwana nie dawały pozwanej uprawnień do składania deklaracji w imieniu powoda, miała je jedynie sporządzać.

Ponadto prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji, że powód nie udzielił pozwanej przy zawieraniu umowy pełnomocnictwa do reprezentowania go przed urzędem skarbowym, zaś zawarta umowa zlecenia, takiego pełnomocnictwa nie mogła zastąpić. Dodatkowo, podzielać powyższe wskazać należy, że do reprezentowania podatnika przed urzędem skarbowym wymagane jest pełnomocnictwo pisemne lub ustne złożone do akt administracyjnych, dodatkowo szczegółowe, wskazujące do jakich działań uprawniony jest pełnomocnik (art. 80a § 1-5 i art. 136, 137 ordynacji podatkowej), co tym bardziej przesądza o braku uprawnień pozwanej do dokonywania czynności za powoda oraz trafności ustaleń Sądu I instancji. To powód jako podatnik miał obowiązek zawiadomienia urzędu skarbowego o zmianach, które miały wpływ na wysokość zobowiązania podatkowego. Wynika to wprost z ustawy- art. 39 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne oraz pouczenia jakie powód otrzymał wraz z decyzją z dnia 30 stycznia 2007 roku, co również prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy.

Prawidłowo także w świetle zgromadzonych dowodów Sąd Okręgowy uznał, że powód nie udowodnił, że wskazał pozwanej konkretny termin, w którym zatrudnił pracowników oraz że przekazał pozwanej decyzję z dnia 30 stycznia 2007 roku o ustaleniu wysokości podatku na podstawie karty podatkowej. Sąd I instancji ustalił i ustalenia te nie są kwestionowane przez skarżącego, że powód zatrudnił pracowników od sierpnia 2007 roku, zaś umowy zawarte z pracownikami dostarczył pozwanej we wrześniu 2007 roku i dnia 12 września 2007 roku pozwana zarejestrowała tych pracowników w ZUS-ie za pomocą systemu płatnik. Pozwana zatem najwcześniej we wrześniu 2007 roku powzięła wiedzę o zatrudnieniu pracowników

Do prawidłowego ustalenia Sądu Okręgowego, że pozwana nie miała obowiązku zawiadomienia urzędu skarbowego o zatrudnieniu przez powoda pracowników, można dodać w świetle niekwestionowanych wskazanych wyżej ustaleń faktycznych, że nawet, gdyby uznać, że pozwaną obciążał taki obowiązek, to pozwana wskutek zaniedbań powoda,

nie mogłaby wykonać go w ustawowym terminie, tj. 7 dni od daty okoliczności powodującej zmianę. Pozwanej nie można zatem przypisać niewłaściwego wykonania umowy stron poprzez nie zgłoszenie zmian stanu faktycznego, tj. zatrudnienia pracowników, które skutkowało zobowiązaniem powoda do zapłacenia zobowiązania podatkowego za cały rok 2007 na zasadach ogólnych.

W świetle powyższych rozważań także zarzut niewłaściwej i błędnej oceny stanu faktycznego i przyjęcie przez Sąd I instancji, że pozwana dopuściła się zaniechań przy wykonywaniu obowiązków zawodowych jest chybiony. Podobnie nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zostało sporządzone zgodnie z wymogami ustawowymi, zaś zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 328 k.p.c. może być uzasadniony tylko wyjątkowo, gdy naruszenia tego przepisu mogą być oceniane jako mogące mieć wpływ na wynik sprawy, tj. gdy braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Taki zarzutów apelacja nie zawiera.

Podobnie za nieuzasadnione należy uznać zarzuty naruszenia prawa materialnego.

W szczególności zaskarżone orzeczenie nie narusza art. 39 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, bowiem jak wskazano wyżej obowiązek wynikający z tego przepisu obciążał powoda, nie zaś pozwaną.

Nadto w toku procesu powód nie wykazał, że spełniłby warunki do utrzymania opodatkowania w formie karty podatkowej, a nadto nawet błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód utracił uprawnienie do opodatkowania w tej formie, nie ma wpływu na odpowiedzialność pozwanej, bowiem prawidłowe było ustalenie Sądu Okręgowego, że pozwana nie miała obowiązku zgłoszenia pracowników do urzędu skarbowego.

Z tych samych przyczyn chybiony jest zarzut naruszenia art. 361 k.c., bowiem skoro pozwana nie miała obowiązku działania za powoda, to nie można jej przypisać zaniechania, które w efekcie doprowadziło do podwyższenia kwoty zobowiązania podatkowego, które obciążało powoda.

Z tych przyczyn apelacja powoda podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. biorąc pod uwagę wynik postępowania apelacyjnego.